

Tots contra Granollers

Insistent.

Primerament el setmanari local «La Estaca» y después el culte escriptor D. P. Llorens y l'entusiasta Valentí Turu desde, aquestas planas, m'han honrat comentant el meu article «Tots contra Granollers», dispensantme elogis que agraeixo profundament encare que'ls estimo fills de una afectuosa simpatía en favor meu.

No sols pera respondrer á la deferencia ab que m'han distingit el citat periódich y els susdits escriptors, sinó també perquè es un tema que'm captiva, ja que enclou el present de Granollers y el seu perverir lógich, (afortunadament aquesta vegada potser fallará alló de que las cosas cauen del cantó cap ahont s'inclinan) insisteixo en el problema apuntat.

Se'm demana que no'm limiti á donar la impressió de la nostra vida colectiva; se'm invita á que exposi las causas de la atonía de Granollers y que procuri ajuntar l'esfors de tots els ben intencionats pera conseguir l'esplendorós demá que desitjem.

Accepto'l requeriment, no per suposarme en condició de poder fer lo que no sapiguessin realisar altres, sinó porque no's necessitan cualitats excepcionals de bon observador pera retratar el nostre mortal, arrossegar la vida á través d'horas quietas y estérils, ni per analizar y explicar las causas del actual estat de Granollers; com tampoch s'han de reunir dots d'home superior pera fer alguna cosa allá ahont molts que poden no volen ferho.

Las causas del present d'aquest tros de terra nostra, que'ns sembla mes nostra per la rahó de que tot lo que som ho devem principalment á las sevas riquesas y á las sevas avuy dominadas energías, son moltas.

* *
*

La política local ha sigut de molts anys ensá una lluyta egoista de personalismes, buyda de ideals y d'amors. Els homes polítichs s'han agrupat y s'han tornat á separar sense altra finalitat que'l profit dels correigionaris que (passeu la paraula, encare que suposa una comunitat de religió ó de idealitat que la majoría dels aludits no tenia), correigionaris que exigían la conquesta de la Casa de la

Vila ab mira á l'acrópolis ó ciutadela consumera de Sant Roch.

Els nostres polítichs de cor net y recta voluntat vejentse incompresos per els seus propis adictes, y en la precisió de correspondrer al auxili que aquestos els hi havían prestat, han tingut de satisfacer llurs exigencias, cubertas ab el vel de la irresponsabilitat de tot lo anónim; tolerant mil concupiscencias y acceptant la lluyta dels partits contra'ls partits tal com la plantejaban las circunstancias. Aixís els capdevanters, encare que'ls animés un afany de moralisació administrativa y de bon govern, s'han vist constrenyits á fonamentar la seva gestió sobre'l fanch de tota mena de egoismes dels amichs, en la mateixa forma que havía de censurar iguals indignitats en l'adversari.

Molts que entraban en la política al impuls de una idea, han comprés aviat que'ls seus clients mateixos eran els primers que'ls privaban d'aixecar el vol cap á las regions del pensament somniat.

Fastiguejats per aquesta política grollera que afogaba els ideals honrats, els que sentian aquestos intensament, se concentraban primer en sí mateixos, y mes tart, per aquell instinct polítich que'ns porta á fer obra colectiva en una ó altra forma, aixecaban la mirada per sobre de las murallas del poble, la fitaban en la política general espanyola ó en la de Catalunya, desentententse en absolut de lo de casa, perdent las energías propías en el mar de la política exterior ahont poca cosa significaban, y caminaban per aquest carrers bo y passejant el seu pensament per el camp immens de la grossa política.

Altres capitostos menos platónichs s'identificaban ab aquells dels seus correigionaris que propugnaban per cobrar una nómina sense prestar servey, ó per fer frau «baix la garantía del govern municipal», y practicaban la máxima de que'l prófit comú comensa per l'individual profit.

Aixís s'establía una mena de contracte innominat de faig pera que fassis; se convenía un segur recíproque en virtut del que'l de baix votaba al de dalt pera que l'hi tolerés els seus abusos y el de dalt els toleraba pera sumar vots; y entre uns y altres construían un cercle que empresonaba á la vila.

Aquesta mateixa política imposaba com á representant del districte en el Parlament ó la diputació gent disposada á consentir lo que no haurian permés homes de probat amor á la comarca ó de tal nom-